

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΤΟ ΠΡΟΦΗΤΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΔΟΣΤΟΓΕΦΣΚΥ «ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΟΙ»

Ὁ Ἀντρέ Ζίντ, ἓνας ἀπὸ τοὺς λεπτοτέρους διανοητικούς τύπους τῶν γαλλικῶν γραμμάτων, ἔλεγεν ὅτι αἱ μόναι ἀξίαι λόγου μεταφράσεις τῶν Ρώσων συγγραφέων εἶνε αἱ γερμανικαὶ καὶ οἱ μόνον ἀπὸ αὐτὰς κατορθώνει κανεὶς νὰ λάβῃ μιαν ιδέαν τῆς ρωσικῆς φιλολογίας. Αἱ γαλλικαὶ μεταφράσεις εἶνε ἀνεπὶφοροὶ. Ὅχι μόνον κατὰ γενικὸν σχεδὸν κανόνα, εἶνε κατωμένη ἀπὸ ἀνθρώπων ἀναρμοδίων οἱ ὅποιοι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι οὐτε τὴν μιαν γλῶσσον ξέρουν καλὰ οὔτε καὶ τὴν ἄλλην, ἀλλὰ χάρις εἰς μιαν ἀνεξήγητον σκληρότητα τῶν Γάλλων ἐκδοτῶν εἶνε περιεκομμέναι καὶ παραμορφωμέναι κατὰ τρόπον ἀξιοδόκτον. Οἱ «Ἀδελφοὶ Καραμαζώφ» τοῦ Δοστογιέφσκυ ἀποτελοῦν εἰς τὸ πρωτότυπον τρεῖς μεγάλους τόμους περιλαμβάνοντας ἅναι τῶν χιλίων σελίδων. Μία γαλλικὴ μετάφρασις τὴν ὁποίαν ἔχω ὑπ' ὄψιν μὴν εἶνε παρὰ ἓνας καὶ μοναδικὸς τόμος περιλαμβάνων τετρακοσίας σελίδας. Δηλαδή περιέκοψαν τὰ δύο τρίτα τοῦ ἔργου. Προσθέσατε τώρα τὴν φυσικὴν ἑξασθένησιν καὶ τὴν ἀναπόφευκτον ἀλλοίωσιν τὴν ὁποίαν ὑφίσταται πᾶν φιλογικὸν ἔργον μεταφραζόμενον ἀπὸ μιᾶς γλώσσης εἰς ἄλλην, προσθέσατε ἀκόμη καὶ τὴν προφανῆ ἀδυναμίαν τοῦ μεταφραστοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ στυλ πᾶν ἄλλο εἶνε παρὰ ἀξιοθαύμαστον, καὶ θὰ ἴδετε εἰς ποῖα χάγια ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ παγκοσμίου ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ τὸ μέγα αὐτὸ ἀριστουργημα τοῦ Δοστογιέφσκυ.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχα ἐπιχειρήσει νὰ διαβάσω εἰς γαλλικὴν μετάφρασιν τοὺς «Δαιμονισμένους» τοῦ ἰδίου συγγραφέως. Δὲν εἶχα ἐννοήσει ἀπολύτως τίποτε. Μοῦ ἐφαινετο ὅτι ὁ συγγραφεὺς εἶχε ποταδοσεῖ εἰς τὴν δημοσιότητα ἐν ἀτυχῆ ἔργον, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος χωρὶς συμπέρασμα. Καὶ συνεπέρανα ὅτι θὰ ἐπρόκειτο ἀσφαλῶς περὶ καμίας φιλογικῆς ἀγνοίας τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ ὁ μέγας συγγραφεὺς διὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ καμμίαν περιόδον οἰκονομικῆς κρίσεως ἀπὸ ἐκεῖνας ποῦ τὸν ἐπείζον τόσο συχνὰ εἰς τὴν ζωὴν του. Ἀλλὰ τὸ ἴδιον ἔργον μοῦ συνέβη νὰ διαβάσω καὶ πάλιν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἐπηρσευσθεὶς ἀπὸ μιαν ἐνθουσιώδη κριτικὴν ἐνὸς θερμοῦ φίλου τῶν ρωσικῶν γραμμάτων καὶ πολὺ καλοῦ συγγραφέως, τοῦ κ. Ἐντμόν Ζαλού, καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἔμεινα κατὰ πληγὴς Εὐρεθὴν πρὸ ἐνός ἀριστουργήματος τοῦ ὁποῖον πᾶν ἄλλο παρὰ ὑπόπτευμα, ἐνός μεγάλου ἀληθινὰ ἔργου ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ συνταράσσουν βαθεῖα τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα.

Εἰς τοὺς «Δαιμονισμένους», ἐκδοθέντας πρὸ ὀλί

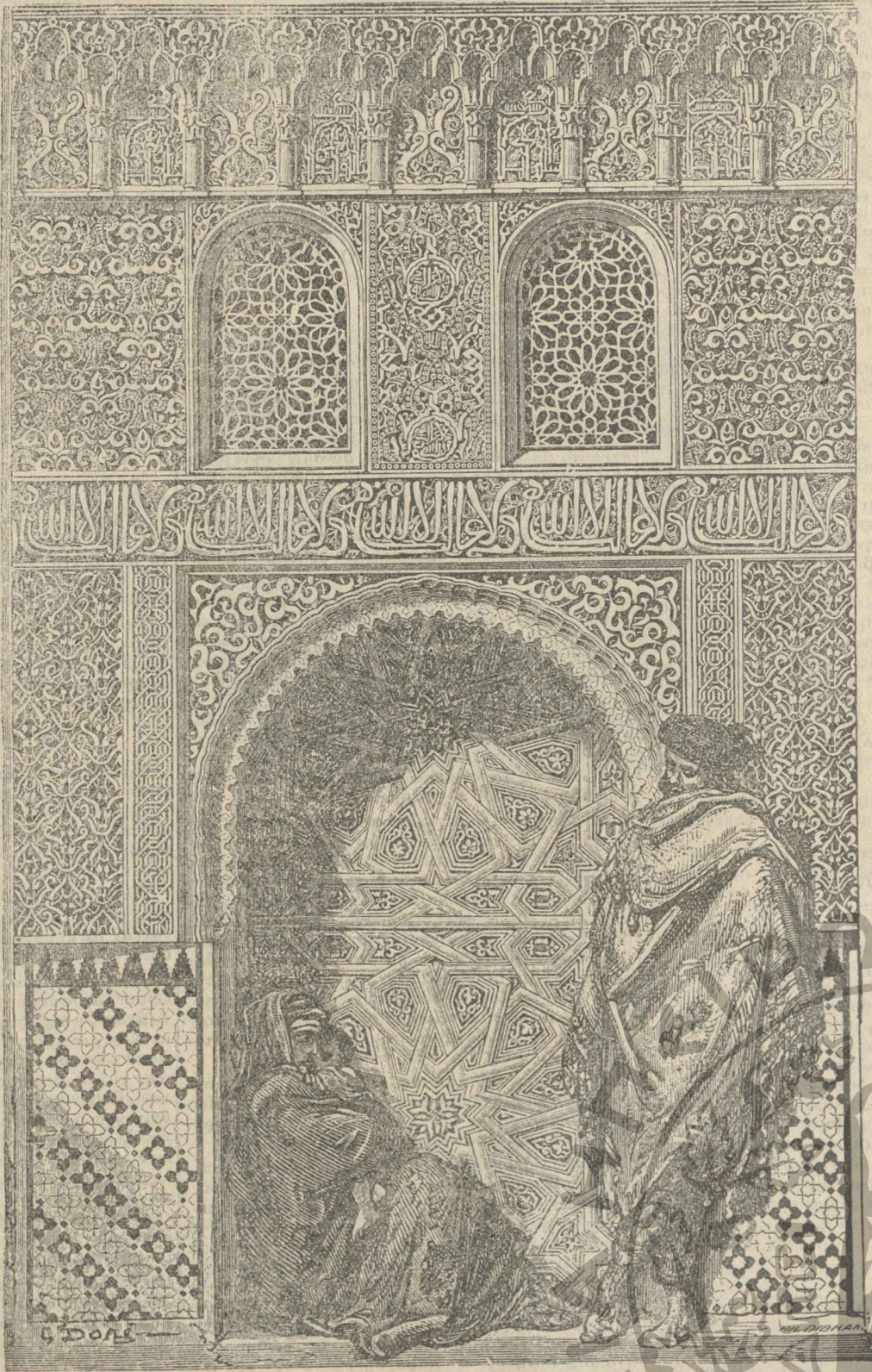
γο ἀπὸ τὸν Γάλλον ἐκδοτὴν Μποσάρ εἰς αὐθεντικὴν μετάφρασιν ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ ρωσικοῦ κειμένου, ἐκεῖνο ὅπερ προξενεῖ ἰδιαιτέρως τὴν καταπλῆξιν τοῦ ἀναγνώστου εἶνε ὁ προφητισμὸς τοῦ μεγάλου συγγραφέως, ὁ ὁποῖος γράφων πενήντηκοντα ἔτη πρὸ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπεκτάσεως, προείπε μὲ δύναμιν ἐνοράσεως ἀληθῶς ὑπέρανθρωπον, τὴν ἐκρηξίν της καὶ τὰ ἀποειλεσμάτα της. Δὲν ἐκπλήσσει βεβαίως τὸ γεγονός τοῦτο τοὺς θαυμαστάς τοῦ μεγάλου συγγραφέως. Εἶνε γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν παλαιῶν διαλεκτικῶν ὅτι ὁ κατέχων καλῶς τὸ παρὸν κατέχει ἐν δυνάμει καὶ τὸ μέλλον. Ἀλλ' ὅπωςδήποτε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ θαυμάσῃ κανεὶς τὸ ἔργον μιᾶς

ὑπερφυοῦς διανοίας τὸ ὁποῖον χωρὶς ὑπερβολὴν ἐγγίζει τὰ ὅρια τοῦ θαύματος.

Ἐκεῖνο ποῦ θὰ πέσῃ χάμω λέγει ἓνας ἀπὸ τοὺς ἥρωας τοῦ ἔργου, ἐκεῖνο ποῦ θὰ γκρεμισθῇ δὲν εἶνε τῆ σπήτια καὶ ἡ πέτρας. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ βάθος τὰ πάντα θὰ γίνων λάσπη. Λιγώτερο, πολὺ λιγώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ Κράτη τοῦ κόσμου ἡ Ρωσία εἶνε ἱκανὴ ν' ἀντιτάξῃ ὁποιαδήποτε ἀντίσταση. Εἶνε ἀλήθεια πῶς ὁ λαὸς θυμᾶται ἀκόμα τὸ Θεὸ τῆς Ρωσίας. Ἀλλὰ τὰ τελευταῖα νέα ἀναφέρουν ὅτι ὁ Θεὸς τῆς Ρωσίας εἶνε ἄρρωστος, πολὺ ἄρρωστος, μόλις ἡμπόρεσε ν' ἀνθεξῇ στὴν τελευταία μεταρρυθμίσει της ἀτελευθερώσεως τῶν χωρικῶν. Καὶ τώρα, ἐγὼ τουλάχιστον, δὲν πιστεύω περὶ τοῦ Θεοῦ τῆς Ρωσίας. Εἶνε πολὺς και-

ρὸς ποῦ ἔχομε ἀρχίσει νὰ κατακυλοῦμε στὴν ἄβυσσον καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε ποῦ νὰ μωροεῖ νὰ μᾶς συγκρατήσῃ Πιστεύω στὴν ἀπόλυτη ἐπιτυχίᾳ τῆς καταστροφικῆς αὐτῆς προπαγάνδας, γιατί ἡ Ρωσία εἶνε ἡ μοναδικὴ χώρα τοῦ κόσμου εἰς τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖ νὰ συμβῇ ὅτι δῆποτε κακὸ χωρὶς νὰ ἔχη κανεὶς τὴ δύναμιν ν' ἀντιταχθῇ σ' αὐτό. Οἱ Ρῶσοι ποῦ φεύγουν ἀπὸ τὴν Ρωσίαν καὶ πηγαίνουν καὶ ζοῦν στὸ ἐξωτερικὸ ὑπακούουν στὸ ἐνστικτὸν τους. Ὅταν τὸ πλοῖο πρόκειται νὰ ναυαγήσῃ τὰ ποντίκια φεύγουν, Σὲ λίγο ἡ Ἁγία Ρωσία δὲν θὰ εἶνε παρὰ μία ἔρημος γεμάτη ἀπὸ πεινασμένους ζητιάνους καὶ ἐτοιμόροπα σπήτια».

Ὁ κ. Ἐντμόν Ζαλού, τὸν ὁποῖον ἀνέρεα καὶ ἀνωτέρω, θεωρεῖ ὅτι οἱ «Δαιμονισμένοι» ὡς φιλογικὸν ἔργον εἶνε ἐν πολὺσὺ θετον σύνολον, πλήρες λεπτομερειῶν, τῶν ὁποίων τὴν σημασίαν δὲν δύναται κανεὶς νὰ διακρίνῃ καλὰ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔργου. Ἀλλ' ὁ Γάλλος κριτικὸς λησμονεῖ ὅτι εὐρίσκεται πρὸ μιᾶς ζωτανῆς πραγματικότητος, πλήρους λάμψεως καὶ ὀσμῆς, ἡ ὁποία τὸν θαμβώνει τόσο πολὺ ὥστε νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ διακρίνῃ καθαρά τὰς γενικὰς γραμμὰς τοῦ συνόλου. Ἐφ' ὅσον ὁμως τὸ ἔργον ἐκτυλίσσεται καὶ ἡ δράσις συγκεντροῦται, τότε καὶ τὸ σύνολον ἀποσαφηνίζεται καὶ ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι, ὅλα τὰ ἐπεισόδια, ὅλοι οἱ χαρακτήρες ἀποκτοῦν πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἀναγνώστου τὸν ἀληθινὸν φωτισμὸν τῶν, τὴν ἀληθινὴν σημασίαν τῶν. Ἐν γὰρ τὸ ὁποῖον μᾶς ἐφαινετο ἀνεξήγητον καὶ ἀπίθανον ἐξηγεῖται κατόπιν ἀπ' αὐτοῦ, ἀπὸ τὴν ἀλληλουχίαν τῶν μετέπειτα περιστατικῶν. Καὶ ἡ διαγραφή ἐνός χαρακτήρος ἡ ὁποία ἐφαινετο συμβατικὴ καταδεικνύεται ὅτι εἶνε πληρῆς ζωῆς καὶ ἀληθείας. Μόνον πρὸς τὸ τέλος τοῦ ἔργου, ἀνακύπτει ἐνώπιόν μας τὸ σύνολον μὲ ὅλον τὸ τραγικὸν μεγαλεῖον τοῦ τοῦ βαυβάτου ἀνθρώπου. Μόνον ὅταν ἀναγνώσωμεν καὶ τὴν «Ἐξομολόγησιν» τοῦ Σαβρόγκιν ἐννοοῦμεν ἐντελὴς τὴν ποιότητα τῆς ρωσικῆς ψυχῆς τὴν ὁποίαν βασιονίζει μὲ θαλάσσιον πόνον ἡ συναισθησις τῆς ἀπο-

Τὸ ἐν Καρδούη μεγαλοπρεπὲς τέμενος τῶν Ἀράβων, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν θαυμασιωτέραν ἐκδήλωσιν Ἀραβικῆς τέχνης. Ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησις τῆς Ἀλάμπρας βασιζέται εἰς τετραγωνικὰ πολύγραμμα τεμαχία φαγετιανῆς βερνικωμένης ὕλης (faïence vernie), τῶν ὁποίων τὰ μωσαϊκὰ καλύπτουν τὸ κάτω μέρος τῶν τοίχων εἰς ὕψος 1 καὶ 1/2 μέτρων. Ἡ λοιπὴ ἐπιφάνεια τῶν τοίχων εἶνε πεποικημένη μὲ πλούσια ἀραβουργήματα ἐπὶ καστοράριον ἢ γύφρον, παριστῶντα ἀρμονικώτατα συμπλέγματα ἀνθέων, γραμμῶν καὶ ἐπιγραφῶν. Τὸ θαυμασιώτερον μέρος τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος τῆς Ἀλάμπρας ἀποτελεῖ ἡ περιήρημος Αὐλὴ τῶν Λόντων, περικυκλωμένη ὑπὸ κίονων ἀραβικοῦ ρυθμοῦ. Ἀριστοῦργημα ἐπίσης μεγαλοπρεπείας καὶ φιλοκαλίας εἶνε ἡ Αἰθουσα τῶν Πρεσβέων.

ΕΡΩΣ ΕΤΡΟΥΣΚΩΝ

σοφούς μελετητάς και έρμηνευτάς των Ιερών σαν-
σκριτικών βιβλίων, έχοντας ξυρισμένην την κεφα-
λήν με θύσανον εις την κορυφήν και γυμνόν το
στήθος (οι όποιοι διά να προσχθούν εις τον άν-
τατον βοθμόν των βραχμανικών μυστηρίων όφεί-
λουν να δοκιμασθούν επί πολλά έτη ως εργάται
της σκέψεως και της άρετης) καθώς και τους
περιφύλακας άσκητάς και έρημίτας, τους Γόυ-
αι, και τους άληθείς φακίρας.

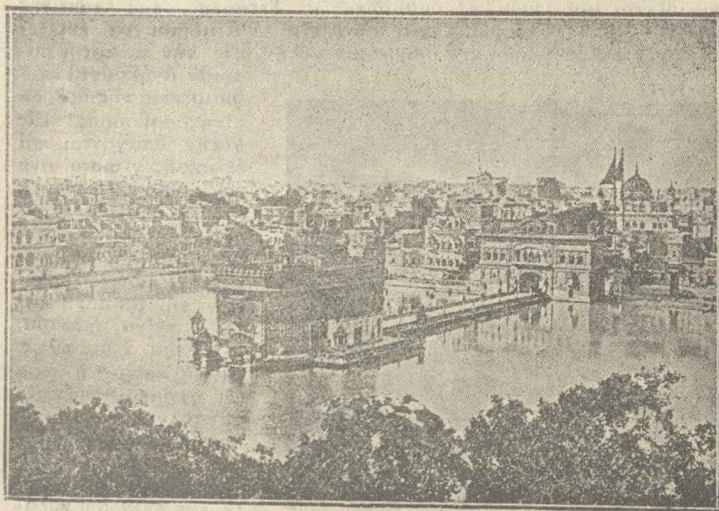
Άλλά περί τούτων και των λοιπών κατακαθιών
του Βραχμανισμού εις τό έπόμενον. Μετά φθάνο-
μεν αλλοίως εις τους ύπερανθρώπους φακίρας.

II

ΕΙΚΟΣΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΙΕΡΕΙΣ

Είκοσι εκατομμύρια Ιερείς.—Οι Ιεραρχικοί βοθ-
μοί.—Η άγέλας και ο πίθηκος θεοί.—Πώς
λατρεύονται.—Έξοφρενικότης, θρησκομα-
νία και άπίστευτα έθιμα.

Η πατρίς των βραχμάνων εινε εκείνη ή όποια,
ώς ειπομεν, έχει να παρουσιάση σοφούς, φιλοσό-
φους και ποιητάς άφάτατους, άφιερώναντας την
ζωήν των εις την βαθειάν μελέτην, τα συγγράμ-
ματα των όποιων γραμμένα εις την μητέρα γλώσ-
σαν—την σανσκριτικήν—μεταφράζονται εις τας ευ-
ρωπαϊκάς γλώσσας από εκατονταετίας μόνον, και
εινε πηγή γνώσεων διά τους διηκόντας σοφίαν.
Εις την τάξιν αυτών άνήκουν οι ποιητάς της Ρα-
μαϊάνας και Μαγνιβάδας, της 'Υλιδος και
Όδυσσεας των 'Ινδών και τώσαν άλλων θαν-
μασίαν ποιητικών και φιλοσοφικών άριστουργη-

Ο εν 'Αμερτόρ χερσός ναός.

ματικών έργων. Η τάξις αυτή έχει να έπιδείξη
και σήμερα διανοίας εξαιρετικής, ανθρώπους οι
όποιοι με τα πτερά της αιδρίας σκέψεως και
της φρενιτής ψυχής τον προσήγγισαν τό θεόν.
Ο βραχμανισμός όμως άν έχη ύπερόχους σοφούς
και ποιητάς και θεοσόφους έχει και τους περισσο-
τέρους φαρισαίους και άγύτας και θεοκατήλους,
οι όποιοι πρό χιλιετηρίδων έξασκούν την μεγαλύ-
τεράν έπαιρησιν εις τον άγνόν αυτών λαόν, τοιαύ-
την, όταν δεν έχει να παρουσιάση καμμία θρησκευ-
τική ιστορία εις τον κόσμον.

Ο άριθμός των βραχμάνων της ειρηνικής...
ποιότητας εινε υιλγιάδης, διότι εινε άμέτρητοι
οι θρησκευτικοί και φαρισαϊκά άνηγχοι, τας
όποιās έφευρε, διά να πληροί ή πογηρά αυτή
τάξις πρός εκμετάλλευσιν. Η μοιραία όμως πενία
ή προκύντουσα εκ της πληθωρικής βραχμανικής
προσφοράς, έναντι του έρητου ποταμού Γάγγη, υπά-
ρουν άνω των 1500 ναών και ναόσκων, και τό
μάλλον και ήττον μεγαλοπρεπή και πλουσίαν,
εκτός των ιδιωτικών τοιούτων, άριθμουμενων κατά
χιλιάδας! Ο όλικός άριθμός των εις την πόλιν
τούτην κυκλοφορούντων Ιερών εινε όχι λίγός
τερος των 30 χιλιάδων! έπί πληθυσμού 200.000.

Εις την Τριχινόπολιν των Νοτιών 'Ινδών, έχου-
σαν πληθυσμόν 90 χιλιάδων, υπάρχει πομπέγιος
ναός άστειρομένος εις τόν τριακόντον θεόν Βίσνου
—περικυκλωμένος από έπί άπέραντους κυκλο-
τερείς αλλας, ή μία περίξ της άλλης, χωρίζο-

μένες δι' ύψηλόν τοίχων—έντός του όποιου
ύπηρετούν περί τας 20 χιλιάδας Ιερωμένοι και
θεοκάπηλοι!

Ο κόσμος εινε λοικοκαθατήριον.

Ας μη έκπληττώμεθα διά τον μέγιστον άριθμόν
των Ινδικών ναών και των λειτουργών των. Μη
λησμονώμεν ότι κατά την Ινδικήν διανοητικότητα,
όπως την διεμόρφωσε και την άπεκρυπτόταλλασεν
ο βραχμανισμός και ο βουδισμός, ο κόσμος αυτός
δέν εινε ει μη έν μέγιστον λοικοκαθατήριον και
ή ανθρώπινη ζωή επ της γης δέν εινε σκοπός,
άλλά μέσον να φθάση ο άνθρωπος διά της έγκαρ-
τερήσεως και της ψυχικής καθάρσεως εις τον
άπωτερον άντικειμενικόν σκοπόν, την άπύλθρωσιν.
Όπως έχόντων των πραγμάτων οι Ινδικοί ναοί,
ώς άλλοι άπολυμαντικοί λουτήρες και οι Ιερείς
των, ως όνεινομικοί έπιστάται άπολυμαντικών
συνεργείων, όσον περισσότεροι εινε τόσοι τό κα-
λύτερον διά την θρησκευτικήν... ύγειαν των δια-
τερχόντων τον κύκλον της μεγάλης ζωής, τέκνων
του Βράχμα.

Ιερείς της χαράς και Ιερείς του θανάτου.

Εινε όρισμένα τα καθήκοντα δι' έκάστην Ιερα-
ρχικήν τάξιν. Διά τας εις τον ποταμόν Γάγγην
βαπτίσεις των προσκυνητών—άνερχομενων μόνον
της πόλεως Μπενάρες εις έν εκατομμύριον κα-
έτος—εινε όρισμένη φάλαγγ. Διά τας κηδείας
και τας καυσεις των νεκρών προορίζεται άλλο
συνεργείον (έξχωριστόν, έννοείται, δι' έκάστην
πατρίαν) διά τας χαμμοπάνους τελεάς, άρραβό-
νας, γάμους, πανηγύρεις, άλλη όμως, και ούτω
καθ' έξης.

Νομίζω όμως ότι ή διαί-
ρεσις των Ιερών εις λει-
τουργούς της χαράς και της
θλίψεως εινε οι περισσό-
τεροι ψυχολογικην δι' ένα
δυσδιάκριτον λαόν, διότι
δέν εινε, ύποθέτω, όρωτον
να παρουσιάζονται να ευ-
λογήσουν τοις ευτυχείς γά-
μου δύο νεαρών βλαστών,
οι Ιόιοι Ιερείς, οι όποιοι
πρό όλιγου ευχαλύν... νε-
κρώσιμον ακολουθίαν...
Έπειδή όμως εινε περι-
γύμν, σημειώμεν διαπό-
τό Ιερών φθς, τό όποιοι
ανάπτουν οι Ιερείς την ήμ
ραν του μυστηρίου, άναπτύ-
ττα τό οικογενειακόν καν-
δήλιον των νεονύμφων, τό
όποιοι πρέπει να διατηρη-
τάι άδυστοκα καθ' όλον τον
σύζυγκόν βιον, διότι τό
όρυσμον θεωρείται κάκισ-
τος ολκός και άσυγχώρη-
τος άμαρτία. Εινε περιέρ-
γον ότι ή περιολατρεία την όποιαν έφευρον οι πρό-
τοι άγριοι άνθρωποι της γης εξακολουθεί να θερ-
μαίνι μέχρι σήμερα με τα πινά, με τα κανδήλια,
τάκηρια, τοις πολυελαίους κ.λ. κα θρησκευματα
δλων ά-εξαιρετικόν των λαών, από των άνθρωπο-
φάγων της 'Αφρικής μέχρι των εύλαβεστέρων χρι-
στιανών της Ευρώπης, της 'Αμερικής ή της 'Ασίας.
Υπάρχει έπίσης Ιδιαιτέρη μαρκαρία βραχμανών
διά την λατρείαν ή έπιτήρησιν των Ιερών ζώων,
άγελών, πιθήκων, ταύ, χελωνών, ύδρων, παπα-
γάλων, ελεφάντων κ. τ. λ. κα, τών όποιων, άλλα
νέν λατρεύονται ως θεοί, άλλα δέν τυγχάνουν με-
γίστου σεβασμού, ως αγαπημένα υπό όρισμένων
θεών.

Ο παράδεισος των άγελών και πιθήκων.

Έπειδή έμνημόνευσα τας άγελάς και τους πι-
θήκους, οι όποιοι εινε εκ των αξιολογωτέρων
θεοτήτων, άς τοις γνωρίσωμεν καλύτερον. Ο τοξί-
δεύων από την Βορράν εις τό έσωτερικόν σιδη-
ροδρομικώς έχει να διεθρή πολλές ένδιαφερούσας
και ιστορικές πόλεις και να διασχίση κοιλάδας
καταφύτους και γραφικάς, όπου διακινείται κατ'
άγέλας τα εθιχισμένα αυτά ζώα, εις τών όποιον
τά σώματα κατοικούν άνα ή ψυχάί κάποιον Ινδι-
κόν θεόν. 'Αλλά, ο παράδεισος των θεοφόρων
αυτών ζώων εινε οι πόλεις Μπενάρες και Μούρ-
γα. Εις τας πόλεις ταύτας υπάρχουν Ιδιαιτεροί
ναοί, άφιερώνοντι εις τους πιθήκους και τας άγε-
λάδας προσκυνητάι, έρχομενοι από μακρινά χω-
ρία και άπομακρονόμενās έπαρχίας και προσκο-
μίζοντας εις μέν τας άγελάδας άρωματισμένον χόρτα,
ως αναθήματα, εις δε τούς πιθήκους γλυκύσματα
παραιοκαταμένα κατ' όλκον έν ποσεισυχ και νη-
στεία καθός και ποικίλα ζαχαρωτά και με
μαϊμουδικούς πορροφούς, δηλωτικούς της έίκελης
ευφροσύνης των, άποδέχονται και καταβροχθίζουν
οι πονηροί τετράχειρες, πρός μεγάλην αγαλλίασιν
των εύσεβεστάτων δωρητών. Εις την πόλιν Μούρτα

συντηρούνται έντός ναών ή εις οικίας περί τας
δέκα χιλιάδας άγίων πιθήκων.
Αι άγέλας εις τό Μπενάρες, όχι μόνον περι-
φέρονται έλευθερά εις τούς δρόμους και οι πιστοί
εύρίσκουν την ευκαιρίαν να τας θωπεύουν διά να
έξωγισθούν, άλλα και θεωρείται άριστος οίονός
και αι ία οικογενειακής χαράς, άν μία άγέλας
εισχωρήσιν μόνη της εις τον κήπον του 'Ινδού και
του μεταβαλή τα λαχανικά ή τα λουλούδια του
εις... την Μαδιάμ! Η άγία και θαυματουργός
άγελάς ποτιζεται έντός λεκάνης πολυτελεστάτης,
χυσοποικιλίου, τά δέ κάτωθεν του ρύγχους της,

Οι άγριοι και θεοφόροι πίθηκοι της πόλεως Μούρτα.

μετά τό πότισμα, στάζοντα νερά εινε άγίασμα, τό
όποιοι μέχρι τελευταίας πταόνης περιουλλένται
και πίεται υπό των πιστών! 'Αλλά άνάσσει Ιμα-
τικόν διαπράμμιλον εις ιδίως... τα όφρα της άγε-
λάδος, διά τα όποια διεάγεται άγών, τίς πρώτος
νά τά περιουλλέξη και νική με αυτά τό πρόσωπον,
'Απίστευτον άλλ' άληθές...

Η άγία άγέλας συνοδεύεται υπό πολλών εύλα-
βών και βαπτίζεται τακτικά εις τας άγισμένα
ύδατα του Γάγγη ποταμού ως ή εθιχυστέρα
σουλτάνα, ήν περιποιούνται εις τό λουτρόν της
άφωσιωμένοι σκλάβοι 'Αλλ' ή παραδοξότερη και
ο έξωφρενισμός φθάνει εις τό κατακόρυφον με την
άπίστευτον θρησκομανίαν των Ινδών, οι όποιοι
και ούτά τά περιττώματα του ειρημένου τετρα-
πόδου, καθώ, και του πιθήκου, θεωρούντες κεκτη-
μένα θεραπευτικάς ιδιότητας, περιουλλένται μετά
της μεγαλυτέρας εύλαβείας, διαμυρρίζονται μετ' αυ-
τών οι συγγενείς και φίλοι, τρίζουν με αυτά τό
πρόσωπον, έν εινει κ λινυκικής κορείας, και με-
ρικοί—οι φανατικώτεροι—δέν δυσκολεύονται
(άπίστευτον, άλλ' άληθές) να τα κατοβροχθίζουν,
ως ψυχωσθηριον έδεσμοι!!!

Η πίστις αυτών εινε τόσοιτον βοθέας έρριζω-
μένη εις τας ψυχάς των ώστε αρχή και μόνη ή
παράδοξις ότι, δι' έτήποτε, εινε Ιερών ή άλώας
άγαπητών εις τον θεόν διά να καταστή τοις άντι-
κείμενον της Ιερωτέρας χρήσεως.

Σ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Ο "ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΟΣ", ΑΔΑΜΑΣ

Η τέως αυτοκράτειρα της Αυστρίας εύρίσκειται
κατ' αυτάς έν έγείρη άγώνη έναντίον όμαδος κο-
σμηματοπώλων, οι όποιοι έξεμεταλλ-ύθησαν την
εύπιστίαν του άποθανόντος εκ τούτου αυτοκράτορος
Καρλόλου και ήνόσανον από αυτών άντι έλαχιστής
τιμής όρισμένα κοσμηματα του Αυστριακού
Στέμματος.

Μετοξύ των κοσμημάτων αυτών συγκαταλέγε-
ται και τό περιφωρον διαμάντι «Φλωρεντινός»,
του όποιον ή ιστορία εινε περιεργοντά ή:

Ανήκεν εις τόν Κάρολον τόν Τολμηρόν, ο
όποιος τό έχασε κατά την μάχην του Γκρανσον.
Κάποιος στρατιώτης τό εθερε και, νομίζων ότι
πρόκειται περί γυαλιστό χωρίς αξίαν, τό έβαλε
τηρητέον εις την τσέπην του. Μεθ' ο μίαν
ήμεραν, μη έχων τί να τό κάμψ, τό έπέταξε εις
τόν δρόμον. Κατά σύμπτωση όμως ή ρόδα ενός
κάρου, που έφθανε εκείνην την στιγμήν, έπέπεσε
άπάνω από τό διαμάντι. Και μετ' έκπληξσε ο
στρατιώτης παρετήρησεν ότι τοις δέν είχε συν-
τριβή 'Ενόσθε τότε έβριλε και πάλιν εις την τσέπην
του και κατέλιψε να τό πωλήσιν εις ένα έφημεριον
του Μοντενι, άντι όλίγων φραγκών.

Ο πολύτιμος λίθος έκτοτε έτέραςεν από πολλά
χέρια μέχρι όσον σολίστη τό αυστριακόν στέμμα.
Ήδη, μετά την πώλησιν του αυστριακού στέμματος,
έτέραςε και πάλιν υπό διάφορα χέρια και ευρί-
σκειται τώρα εις τας 'Ηνωμένας Πολιτείας όπου
εκτίθεται πρός πώλησιν άντι του άξιοσεβάστου
ποσού των 2.000.000 δολλαρίων, δηλαδή εις τό
ο Κάμολος.

Σημειώτεον ότι τό διαμάντι αυτό κατέχει την
τεταρτην θέσιν μεταξύ των μεγαλυτέρων διαμαν-
τιών του κόσμου.

— Γιά κάθε ένδεχόμενο, έχουμε τά δπλα μας.
Την στιγμήν εκείνη άκουσε ένα θόρυβο πλησίον
του και ήσθάνθη μία κεφαλή κοντά του και τό
μυστηριώδες άρωμα να τό αισθάνεται ακόμα πειό
βαρύν.

Μιά γλυκερά φωνή του έμουρμούρισε:

— Μην κινείσαι!

Ανεγνώρισε τη φωνή της 'Ομβριανής, θέλησε
να της τείνη τό χέρι. Άλλά ένα γυμνό χέρι τον
εκάτησε. Η πόρτα άνοιξε δυνατά και ξανάκλεισε.

— Η τύχη μας μίλησεν, ειπεν ο γέρος.

Μη φοβάσαι πλέον. Αυτή ή γυναίκα θα μās σώση.
Τα σκυλιά δέν γκρινιάζαν πλέον. Η 'Ομβριανή
τους μίλωσε σιγά και τόσο έουρε κοντά της.

Έτρεξεν έως τό περιστύλιον και φάνησε εις τοις
μολοσούς όπου γκρινιάζαν:

— Λέων, Νίγερ, Ρόμπινσον, που είσθε:

Εις την φωνήν της, οι σκυριοποιόμοι εις τον
κήπον σκλάβοι έπανήθηον.

— Τι συμβαίνει; ήρώτησεν ή νεαρά γυναίκα.

— Το πεδ γερως από τους σκλάβους, άπήνησεν:

— Είδωμε τα σκυλιά άνήσυχτα, κυρία, και ένο-

μίσμεν ότι είχαμε ύποχρέωσι να γυρίσουμε να
ιδούμε τί συμβαίνει εις τον κήπον.

— Τα σκυλιά άπήνησεν ή 'Ομβριανή, πάντα
εινε άνήσυχτα την νύκτα. Τι κίνδυνον, μπορείς,
Λούκιε να φαντασθής εδώ μέσα στον κήπο;

— Δέν ξέρω, άπήνησεν ο σκλάβος. Ένας άν-

θρωπος μπορεί να ειναι κρυμμένος κάπου.

— Κυρία έκείμα, ειπεν ή γυναίκα, άλλα είμαι

βεβαία ότι κίνδυνος κανένας δέν ύπάρχει. Τα

σκυλιά έχουν τα καρπίδια τους ώσαν του άν-

θρώπου. Κύττωζε τί ήσυχια που ειναι τώρα. Σβή-

ρασε τό δάδα, και τράβηχθηκε με ήσυχία. Δέν

πρεπει να ξυπνήσητε τον κύριον.

Ο γέρο σκλάβος την ύπήκουσε. Είχε συνηθίσι

να την υπακούη τυφλά, άν και αυτή ήταν σκλάβα

μιά φορά.

Απεσύρθη με τους μολοσούς και άφηκε τους

δύς φρουρούς να άγρυπνήσουν.

Πέρασε μισή ώρα. Όλα αυτά τα γεγονότα είχαν

έννευρσι τον Διονύση και δέν είχαν όρεξιν ούτε

ν' άκούση ούτε ν' άπαντήση εις τον σύντερόν του.

Ένας ελαφρός θόρυβος ήκούσθη:

— Έλθετε.

Πέρασαν ένα στενόν διάδρομον, μία θύρα έκλει-

σε διασθέν των, και μία όδον ύψώθη και άφισε

να ιδούν την 'Ομβριανήν, με μίαν άγρυπνάν λιμ-

παν εις τό χέρι. Ήαν μία κάμαρα μικρή, καλά

επιπλασμένη και κοσμημένη από άρώμα τι.

Η νεαρά γυναίκα έτενε τό χέρι εις τον Διο-

νύσην. Τόν έφερε γα καθίσση σ' ένα άνάκλιτρον

και του είπε:

— Μη κινήσαι και στάσου μία στιγμή να άκούσω.

Ήσαν ώρα και τρομερή, τά μάτια της έλαμ-

παν, κάτι μάτια που άλλαζαν χρώμα, άλλοις γε-

νόμενα πράσινα και άλλοτε σταχτοχάνα. Άπάνω

τά μαλλιά της, τα συγκατέσαν μπουμπούνα και χεί-

τριαντάφυλλα. Κάτι τό σκληρόν συνέστα τό άπό-

λη της.

Αμα άκουσε με προσοχή, γύρισε και του είπε:

— Όλα ειναι ήσυχα.

Και πάλιν και καθίσε κοντά στα πόδια του νέου

άκουμπούσα εις τά γόνατά του.

— Πόσο τρώμας, του είπε. Πέρασα ένα μεγά-

λον κίνδυνον, έχω λάβει όλα τά μέτρα μου, διά

να δέν άποφύγω. Η τύχη έβρόήτησε την προ-
νοϊάν μου.

Ξάπωσε τό μαλλιά της επάνω εις τά γόνατά

του και του είπε:

— Ήθελα να ήξευρα, Διονύση, άν θα θυσιάσεις

τά πάντα (χέων πίσω από μιά γυναίκα.

Έκρυψε τό πρόσωπό της επάνω του και άφηκε

πάλιν να κατακλυσθούν τά γόνατά του, από τις

μακρινές πλεξίδες της:

— Βγάλε τον χιτώνά σου, του είπε, δέν μπορώ

να σε βέλω έτσι τυλιγμένο.

Έξεδούθη εκείνος, ένθ' αυτή προσήρμοξε με

χουσές καρφίσεις τά μαλλιά της, μαζεύουσα αυτά

σαν στέμμα επάνω στο κεφάλι της.

Ένας λαμρός στρογγύλος, φαιένος, θαυμασίος

άπεικαλφθη. Άφήκε την λευκήν γλαυμά της να

έξέχουθη και να την ήμαποκαλύψη. Ένα δέμα

λευκόν, διαφανές, εδάμβωσε τον Σαρακοσύον.

Ποτέ του δέν είχε ιδεί μία τέτοια έπιδερμίδα και

δέν φαντοζότανε ότι μπορούσε να είχε τέτοιαν,

άλλη γυναίκα από την 'Αφροδίτη.

Έβρόιζε τά χείλη του μέσα εις τό σάρκιον

έκείνο νεκρό, και ήσθάνθη μία άπέραντη ευφ-

ροσύνη να τον κατακλύξη όλόκληρον. Με ένα πάθος

της είπε:

— Δέν ύπάρχει ούτε ένα άγαλμα, 'Ομβριανή,

έλληνη, που να έχη τον λαμό και τό σώμα τό δικό

σου.

Τού άπήνησεν εκείνη με γλυκύτητα:

— Τό ξέρω, Διονύση. Θαυμάζω εις τον έαυτόν

μου, τό μέγα έργον του Θεού.

Τού έπλησίασε τό πρόσωπον, όπου έφλέγοντο

δύο γέφυλ κόκκινα.

Έκείνος της έψιθύρισε με θέρμη:

— Άφησε με να δροσίσω τά χείλη μου, αυτήν

την εύλογημένη νύκτα.

Η 'Ομβριανή όπισθοχώρησε με κάποια άνα-

τριχίλα.

— Πρόσεξε, του είπε, μη με έγγισης. Θα με λυ-

πήσης πολύ και θα με κάμψ να μη σ' αγαπώ.

Θαύμαζε τό σώμα μου, όπως ένα έργον άγιον. Η

βια ούτε έντιμος ειναι, ούτε ευχάριτος. Μη με

παρεξηγήσης.

Δέν σε παρεξηγώ, της άπήνησεν αυτός, άν

ή άγάπη σου θα ειναι ή άμοιβή των θυσιών μου.

Ακούμπησε άπάνω του. Τα μάτια της παίξαν

τό πράσινο χρώμα, με τό τεφορόκωον, τά χείλη

της έκαμαν τό άπαισι έννοι έλαφρό τους σύ-

σπασμα, τό σύσπασμα που έδειχνε σκληρότητα

μεγάλη.

Δέν είμαι βεβαία ότι σε αγαπήσω, του

άπήνησεν αυτή, εκείνο που ξέρω ειναι, ότι θαυ-

μάμαζε τό σώμα μου, όπως ένα έργον άγιον. Η

βια ούτε έντιμος ειναι, ούτε ευχάριτος. Μη με

παρεξηγήσης.

Δέν σε παρεξηγώ, της άπήνησεν αυτός, άν

ή άγάπη σου θα ειναι ή άμοιβή των θυσιών μου.

Ακούμπησε άπάνω του. Τα μάτια της παίξαν

τό πράσινο χρώμα, με τό τεφορόκωον, τά χείλη

της έκαμαν τό άπαισι έννοι έλαφρό τους σύ-

σπασμα, τό σύσπασμα που έδειχνε σκληρότητα

μεγάλη.

πτηνά κελαιοδούσαν επάνω εις τὰ δένδρα και τὰ ἀνθη ἥσαν δλάνοιχα πάντα στὸν ἥλιο.

Μία δυσάρεστος εἰδήσις διεδόθη εἰς τὸ χωριόν· Ἡ Δέχβα, ἡ ὡραία κόρη τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ἔπεσον ἀσθενής, ἀπὸ ἀγνώστου ἀσθένειας—Οὕτε τῶν ἐμπειρικών τὰ φάρμακα, οὔτε τῶν ἱερῶν αἱ μαγεῖαι ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ἐπαναφέρουν στὰς αἰσθησεις τῆς—ἔφθινεν καθ' ἡμέραν, σὰν κηρίον, καταναλισκόμενον ἀπὸ τὸ ἴδιόν του πῦρ.

Μίαν ἡμέραν ἕνας ρυπαρὸς γέρον, ἀσχημος, παρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν·

— Εἰμαι ὁ Σόμνιος, εἶπεν ὁ γέρον πολητής ἀλαβάστρων καὶ μυρωδικῶν. Παρὰ τὸ ταπεινὸν ἐπάγγελμα μου, γνωρίζω ἀρετὰ. Γνωρίζω τὰ βάθη τῆς καρδίας καὶ ἀποκρυφα τοῦ σώματος. Γνωρίζω νὰ θεραπεύω, νὰ προλέγω καὶ νὰ προλαμβάνω.

Ἡ Ὀλυμπία ἡ θεραπευτὴς, τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὸ πρόθυρον καὶ ἐστράφη νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κυρίαν τῆς.

— Εἰσελθε, Σόμνιε, ἡκούσθη μὴ ἀσθενῆς φωνή· Σὺ προεῖπες ἄλλα προεῖδες τὸ τέλος χωρὶς νὰ διαγνώσῃς καὶ τὸ αἷτιον.

— Προειδοποίησα, εἶπε, διὰ τὸν κίνδυνον. Θὰ καθεῖς τὰ αἷτια καὶ θὰ ἐπαναφέρω, δι. εἰνε δυνατόν νὰ ἐπανορθωθῇ.

— Σόμνιε, τὰ μοιραία δὲν διορθοῦνται καὶ τὰ γινόμενα δὲν ἀπογίνονται καὶ αἱ θελήσεις τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀνέκαλκτοι νόμοι διὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ Σόμνιος δὲν ἀπήντησεν. Ἐξήγαγε στίλβον μεταλλινὸν καίτοι πρὸς τὸ ἐπισημαίνει εἰς περιέργον ἐρμηθὸν θυμῶνα ποὺ ἦταν ἐπὶ ἐνὸς πυραίνου. Ὁ ἀγνὸς ἐθάμβωσε τὴν ἐπιφανείαν τοῦ καθέστου. Ὁ Σόμνιος τὸν ἐσήκωσεν ὑψηλὰ, ἐφύσησεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὁ ἀγνὸς μετεβλήθη εἰς ῥέοντα ρυάκια, καὶ ἔσταξεν ὡς δάκρυα ἐπὶ τοῦ πυραίνου.

Ὁ γέρον ἐκυρην ἐπὶ τῶν ὕδαρῶν γραμμῶν καὶ ἐκύταξεν αὐτὰς προσεκτικὰ, ὡς ἂν νὰ ἐδιάρθε γραμμὰτα περιεργα, ἐκεῖ ἐπάνω χαρὰ μένα.

— Ἡ κόρη εἶνε ἐξωρισμένη, νέα μου, τῆς εἶπεν, ἐναντίον σου. Ἡ Παρθένος Ἀριεμ, σὲ βρῖσκει μελανώσαν τὴν λευκότητά τῆς ψυχικῆς ἀγνότητος, ἣν τῆς ὑποσχέθηκες, Ἀρηκες τὴν καρδίαν σου νὰ ἀγαπήσῃ καὶ τὴν δοκὸν σου νὰ κηλιωθῇ.

— Ἐλεος! ἔψιθύρισεν ἡ νέα.

— Οὐδὲν ὑπάρχει ἔλεος!

— Σῶσε με, γέρον, ἀνέκρουξεν ἐκείνη.

— Οὐδέμια ἐπιπείκει.

— Σῶσε με.

— Ἡ θυσία σου, δύναται μόνον νὰ σὲ σώσῃ.

— Τί ζητεῖ ἡ κόρη παρ' ἐμοῦ;

— Ἰδόμεν, ἀπήντησεν ὁ γέρον.

Καὶ ἐκυρην πάλιν ἐρμηθὸν θυμῶνα ἐπὶ τοῦ πυραίνου καὶ πάλιν ἐπισημαίνει εἰς περιέργον καὶ πάλιν ἐθάμβωσεν ἡ ἐπιφανεία του καὶ πάλιν ἐφύσησεν αὐτόν. καὶ πάλιν κατὰ κάθετον τῶρα διεύθυνεν, ἐξημεσίωσεν τὰ μικρὰ ρυάκια, τοῦ ἀπαινεμένου ἄνθρωπῳ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του.

Πάλιν ὁ γέρον ἐκυρην, ὡς διαβάζων μυστηριώδη, ἀγνώστου, ἐπ' αὐτοῦ γράφην.

— Βλέπω! Βλέπω... ἐψιθύρισεν.

— Τί βλέπεις; τί;

— Τῆς θεᾶς τὴν θέλησιν τὴν ἐξελαστήριον θύσαν. Ὁ ἀπαρηθῆς, δι. ἀγαπᾷς καὶ δι. ἐπιθυμῇς σ' αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ θ' ἀφοσιωθῇς ἐφ' ὅσον τῆς, ὡς ἱερὴ κόρη καὶ παρθένος εἰς τῆς θεᾶς τὸ ἱερὸν. Τότε ἡ ὑγεία σου θὰ ἐπανεέλθῃ καὶ ὁ ἐξελασμός θὰ εἶνε πλήρης ἐπὶ σοῦ. Θὰ μισῇς δι. ἀγαπᾷς καὶ ἂν δὲν δύνασαι τὸ μυστήριον, θὰ τὸ ἀποστήνῃς ὅσον σοῦ εἶνε δυνατόν...

Καὶ ἀκούη ἕνα ἄλλο ἀκουσόν...

Οὐδέμια φωνὴ ἦλθεν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς καταπεσμένης κόρης. Ὁ γέρον ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν.

Ἡ Δέχβα ἔκειτο ἀναίσθητη ἐπάνω εἰς τὸ ἀνὰ κλινιδίον τῆς...

— Σόμνιε, ἔδω.

Τετρεὺς καὶ ἀποκρουστικὸς ὡς σαύρα ἕνας γέρον ἐδούθη ἔρταν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Ἐπέτρυες;

— Σχεδόν.

— Πῶς σχεδόν;

— Ἡ ἐπιγραφὴ ἐγγράφη, ἐπιστεύθη, ἡ Δέχβα ἠδυνήθησαν καὶ αἱ θελήσεις τῆς θεᾶς, τῆς ἀληθινῆς δηλαδὴ θεᾶς, ποὺ κρύπτεται ὀπισθεν τοῦ τοίχου, ἐξαπελύνθησαν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς.

Τὸ πτύχημα ἦτο πολὺ βαρὺ διὰ τὴν ἀντοχὴν τῆς. Κατέπεσον ἀναίσθητος, ἀπεχώρησα διὰ νὰ ἐπανεέλθῃ. Ὁ ἐπανελθὼν διὰ νὰ ἐικρατήσῃ. Ὁ ἐπικρατήσας, διότι τὸ θέλει σὺ, ὡραία καὶ δυνατὴ, Ἀρεμὴς τοῦ κακοῦ καὶ τῆς καταστροφῆς ἐπὶ τῆς γῆς...

— Σόμνιε, ἀπήντησεν ἡ αὐτὴ φωνή, γνωρίζεις καλῶς δι. οἱ μολοσσοὶ πενοῦν διὰ σάρκα ἀνθρώπων καὶ ὁ ποταμὸς εἶνε ἐτοιμὸς νὰ καταπιῇ τὰ δατὰ, τὰ ὅποια ἀπορριπτοῦν οἱ κύνες.

Ἡ ἀνθρωπιδάνα ἐδούθη πάλιν εἰς τὰ χαμὸ κλαδο, ὅπου ἐκρύπτετο καὶ μὴ φωνὴ ἡκούσθη, σὰν καὶ νὰ ἐσώτε.

— Ὁ Σόμνιος ἔξερε νὰ ἀρχίζῃ καλὰ τὰ ἔργα του καὶ ἀκούη καλύτερα νὰ τὰ τελειώῃ.

— Καὶ ἡκούσθη πῶς ἀπὸ τὸν τοίχον:

— Καὶ ἡ Ὀμβριανὴ νὰ ἐκτελῇ διὰν ὑπόσχεσιν καὶ νὰ τιμωρῇ ὅταν δὲν ἐπιτυχάνῃ.

Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ὁ Διονύσης ἐφλέγετο μεταξὺ δύο ἐρώτων. Ἐνὸς ἔρωτος λευκοῦ ἀγνοῦ, τῆς Δέχβας, καὶ ἐνὸς ἄμαρτωλου, μυστηριώδους, γεμάτου κινδύνου, ἄγνωστον καὶ σκότος, καὶ διὰ τοῦτο προσελκόντος, τῆς Ὀμβριανῆς.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ οὐδέμια πρόσκλησις πλέον τοῦ ἤλθε.

Πέρασε δύο φορές ἀπὸ τὸ μικρὸν ἐργαστήριον τοῦ Σομνίου, ἀλλὰ ὁ γέρον ἐφαίνετο, ὡς ἂν νὰ τὸν ἐβλεπε διὰ πρώτην τὴν φοράν.

— Θέλετε νῆς μου, ἀλάστορο τῆς Κύπρου, μυρωδικὰ τῆς Χίου καὶ τῆς Ἰωνίας;

— Γέρον, ζητῶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μὴ νύχτα δὲν ἐπρόφθασα οὐδὲ κἀν νὰ ἰδῶ!

— Τί μήπως κανὲν πολίτημον ἀγγείον; Ἐχὼ μερικὰς θήκας τῆς Αἰγύπτου σπανίας διὰ τὴν ἀγοράν.

Ἀπ' ἐτέρου ἡ Δέχβα δὲν ἐφαίνετο. Ἡ ἀσθένειά τῆς ἡ μυστηριώδης, ἐκρύπτετο τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας τῆς διορκῶς κλειστὸν καὶ ἐπ' αὐτοῦ βαρεῖα ἡ σιωπὴ, καταβιβόουσα τοῦ νέου τὴν καρδίαν.

Μέρες πέρασαν ἀρετῆς.

Πάλιν ἦλθεν ἕνα βράδυ ὁ γέρον Σόμνιος καὶ πάλιν μυστηριώδως ὡδήγησεν τὸν Διονύσην εἰς τὴν Ὀμβριανήν. Τὴν φοράν αὐτὴν οὔτε σκυλλία, οὔτε φύλακες.

Ἀπὸ τότε πολλὰς φορές τὴν ἔναειδε.

Μὰ αἱ σχέσεις τῶν δὲν προχώρησαν ἔρισσόν τερον ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν. Ἡ Ὀμβριανὴ ἐκράτησε τὴν ἐπιφυλακτικότητά τῆς, ἀπέναντι τοῦ ξένου. Ἦταν πάντοτε κατεντισμένη καὶ ἡ γλυκύτης τῆς, τόσο μελαγχολικὴ! Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ ἂν τὸ μειδιάμα τῆς ἦτο εἰρωνικὸν ἢ τρυφερόν.

Ἐπισημαίνει με ὅλας τὰς πονηρίας. Ἰδιοτροπίας καὶ ὑποκρίσεως τῆς γυναικός, δὲν ἦτο αὐτὴ γυναικα, ἦτο αἰνίγμα.

Ὁσάκις δὲ μετεβαίνει ὁ Διονύσης εἰς τὴν Ὀμβριανήν, περιφροετο εἰς τοὺς λευκούς καὶ τὰ περιχώρα τοῦ Ἑρμούσκου χωρίου, ὀνειροπολῶν τὰς νυκτερινὰς ὥρας ποὺ πέρασε εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ γεμάτην μυστηρίου ἐκείνην γυναικα καὶ τὸς ὡραίαι καὶ ὀνειροδοεῖς στιγμὰς ἃς διήρχετο πλῆσιον τῆς Δέχβας.

Καὶ ὅταν ἀκούη ἡ νύχτα ἐφερτε, ἡ περιπλάνησις του δὲν ἐπυρην ἀνὰ τοὺς ἐρήμους δρομίστους τῶν κήπων καὶ τῶν δασυλλίων τοῦ χωρίου.

— Θεέ μου, γιατί νὰ βασανίζωμαι, ἔτσι, μονολογοῦσε. Τί σὰς ἐχθρίζεται νὰ με κἀμενε νὰ δοκιμάζω κάθε στιγμή τὸν θάνατον μέσα στὴν ζωή...

Ἐνα βράδυ ἐκεῖ ποὺ καθότανε σκεπτόμενος με βαρεῖα μελαγχολία τὸ περυσμένο του, ἀπάνω σ' ἕνα κορμὸ ἀπὸ δένδρου, εἶδε ἑφονικά ἐμπρὸς τοῦ τὸν ἀγγειοπλάστην, ποὺ ἀκούγε τὰ παράλογα καὶ τοὺς στεναγμούς του.

— Παιδί μου, τοῦ εἶπεν ἐκεῖνος, ποτὲ δὲν ἀκούσα τόσο γλυκὰ νὰ παραπονεῖται γιὰ τὴν τύχη του. Ὁ ἄνθρωπος ἐντυγχῇ, ἂν ἐξεραιονόμην δι. κανέναν κίνδυνον δὲν σὲ ἀπειλεῖ. Βεβαίως με, τοῦλάχιστον, δι. ἡ ὑπερβολὴ σου καὶ ἡ ζωὴ σου καὶ αἱ σκέψεις σου, δὲν θὰ ἐπιστρέψουν καμὴ μὴ καταστροφὴ ἐπὶ τῆς Δέχβας! Πόσον καὶ τὸν δύο σὰς αἱ ὑπάρξεις, μοῦ εἶνε προσφιλεῖς!

Ὁ Διονύσης σήκωσε τὰ γεμάτα δάκρυα μάτια του καὶ εἶπε με φωνὴν διτρεπτικὴν εἰς τὸν γέροντα:

— Προτιμῶ νὰ χαθῶ ἐνῶ, πατέρα μου, παρὰ νὰ βλαφθῇ ἔστω καὶ μὴ τριχὰ ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς Δέχβας.

Ὁ Ταρασσὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὸ χεῖρ, πληγωμένον ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ ἐρωτος ταὶ τὸν ἔσυρε ποτρικά πρὸς τὴν οἰκίαν.

— Παιδί μου, τοῦ εἶπεν ἐκεῖνος, ποτὲ δὲν ἀκούσα τόσο γλυκὰ νὰ παραπονεῖται γιὰ τὴν τύχη του. Ὁ ἄνθρωπος ἐντυγχῇ, ἂν ἐξεραιονόμην δι. κανέναν κίνδυνον δὲν σὲ ἀπειλεῖ. Βεβαίως με, τοῦλάχιστον, δι. ἡ ὑπερβολὴ σου καὶ ἡ ζωὴ σου καὶ αἱ σκέψεις σου, δὲν θὰ ἐπιστρέψουν καμὴ μὴ καταστροφὴ ἐπὶ τῆς Δέχβας! Πόσον καὶ τὸν δύο σὰς αἱ ὑπάρξεις, μοῦ εἶνε προσφιλεῖς!

Ὁ Διονύσης σήκωσε τὰ γεμάτα δάκρυα μάτια του καὶ εἶπε με φωνὴν διτρεπτικὴν εἰς τὸν γέροντα:

— Προτιμῶ νὰ χαθῶ ἐνῶ, πατέρα μου, παρὰ νὰ βλαφθῇ ἔστω καὶ μὴ τριχὰ ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς Δέχβας.

Ὁ Ταρασσὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὸ χεῖρ, πληγωμένον ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ ἐρωτος ταὶ τὸν ἔσυρε ποτρικά πρὸς τὴν οἰκίαν.

— Παιδί μου, τοῦ εἶπεν ἐκεῖνος, ποτὲ δὲν ἀκούσα τόσο γλυκὰ νὰ παραπονεῖται γιὰ τὴν τύχη του. Ὁ ἄνθρωπος ἐντυγχῇ, ἂν ἐξεραιονόμην δι. κανέναν κίνδυνον δὲν σὲ ἀπειλεῖ. Βεβαίως με, τοῦλάχιστον, δι. ἡ ὑπερβολὴ σου καὶ ἡ ζωὴ σου καὶ αἱ σκέψεις σου, δὲν θὰ ἐπιστρέψουν καμὴ μὴ καταστροφὴ ἐπὶ τῆς Δέχβας! Πόσον καὶ τὸν δύο σὰς αἱ ὑπάρξεις, μοῦ εἶνε προσφιλεῖς!

Ὁ Διονύσης σήκωσε τὰ γεμάτα δάκρυα μάτια του καὶ εἶπε με φωνὴν διτρεπτικὴν εἰς τὸν γέροντα:

— Προτιμῶ νὰ χαθῶ ἐνῶ, πατέρα μου, παρὰ νὰ βλαφθῇ ἔστω καὶ μὴ τριχὰ ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς Δέχβας.

Ὁ Ταρασσὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὸ χεῖρ, πληγωμένον ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ ἐρωτος ταὶ τὸν ἔσυρε ποτρικά πρὸς τὴν οἰκίαν.

— Παιδί μου, τοῦ εἶπεν ἐκεῖνος, ποτὲ δὲν ἀκούσα τόσο γλυκὰ νὰ παραπονεῖται γιὰ τὴν τύχη του. Ὁ ἄνθρωπος ἐντυγχῇ, ἂν ἐξεραιονόμην δι. κανέναν κίνδυνον δὲν σὲ ἀπειλεῖ. Βεβαίως με, τοῦλάχιστον, δι. ἡ ὑπερβολὴ σου καὶ ἡ ζωὴ σου καὶ αἱ σκέψεις σου, δὲν θὰ ἐπιστρέψουν καμὴ μὴ καταστροφὴ ἐπὶ τῆς Δέχβας! Πόσον καὶ τὸν δύο σὰς αἱ ὑπάρξεις, μοῦ εἶνε προσφιλεῖς!

Ὁ Διονύσης σήκωσε τὰ γεμάτα δάκρυα μάτια του καὶ εἶπε με φωνὴν διτρεπτικὴν εἰς τὸν γέροντα:

— Προτιμῶ νὰ χαθῶ ἐνῶ, πατέρα μου, παρὰ νὰ βλαφθῇ ἔστω καὶ μὴ τριχὰ ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς Δέχβας.

Ὁ Ταρασσὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὸ χεῖρ, πληγωμένον ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ ἐρωτος ταὶ τὸν ἔσυρε ποτρικά πρὸς τὴν οἰκίαν.

— Παιδί μου, τοῦ εἶπεν ἐκεῖνος, ποτὲ δὲν ἀκούσα τόσο γλυκὰ νὰ παραπονεῖται γιὰ τὴν τύχη του. Ὁ ἄνθρωπος ἐντυγχῇ, ἂν ἐξεραιονόμην δι. κανέναν κίνδυνον δὲν σὲ ἀπειλεῖ. Βεβαίως με, τοῦλάχιστον, δι. ἡ ὑπερβολὴ σου καὶ ἡ ζωὴ σου καὶ αἱ σκέψεις σου, δὲν θὰ ἐπιστρέψουν καμὴ μὴ καταστροφὴ ἐπὶ τῆς Δέχβας! Πόσον καὶ τὸν δύο σὰς αἱ ὑπάρξεις, μοῦ εἶνε προσφιλεῖς!

ποτὲ ἄλλο, παρὰ ἕνα ἑλαφρὸ λινὸ ἐνδυμα, ποὺ μόλις ἐθόπεσε τὸ ὄρατο νεανικὸ τῆς σώμα.

— Τί ἔχεις, Δέχβα; τῆς εἶπεν ὁ Σουρακούσιος, διακόπτον τὴν στενωχὴν καὶ διὰ τοὺς δύο σιωπῇ.

Ἦτοσε τὸ κεφάλι τῆς, τὸ σφραγισμένο μὲ τὸ σιωπηλὸ τὸ πόνο, ἀνοίξε τὰ χέρια τῆς καὶ ἀγκάλιασε τὸν νέον. Τὰ φρυγμένα, ἀπὸ τὸ πάθος, χεῖλη τῆς, ἐκόλλησαν ἐπάνω εἰς τὸ στόμα τοῦ Διονύση.

Καὶ κατόπιν κατέπεσεν, ὡσάν ὅλη ἡ δύναμις τῆς, ὅλη ἡ ζωὴ τῆς, νὰ ἐμεινεν ἐπάνω στὸ πυρρῶμένο ἐκεῖνο φίλημα. Καὶ πάλιν σιωπῇ ἔπεσεν ἀναμεταξύ τοὺς, ποὺ νόμιζε κανεῖς, δι. ἀκούγε τις καρδιῆς τῶν νὰ χτυποῦν.

Ἐπειτὰ ἡ νέα ἐφυγεν, ὡσάν νὰ τὴν κατεδίωκε κατὶ τὸ μοιραῖον.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνη ἡ Δέχβα ἤρριχεν ἀναρρῶνύουσα, ὡς νὰ ἐρρόφησε τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν.

Ὁ Σουρακούσιος ἐξακολουθοῦσε νὰ πηγαινὴν διὰ φορές τὴν ἐβδομάδα εἰς τὸν κήπον τοῦ Δικαίου. Οἱ σκύλλοι πλέον τὸν εἶχον γνωρίσει καὶ εἶχον γίνε φίλοι του. Ἐδέχοντο σιωπηρῶς τὰς θωπείας του δὲν ἐφοβέτο πλέον τίποτε, παρὰ καμμὴ κακὴ συνάντησις με τοὺς φρουροὺς σκλάβους. Πολλὰς φορές ἡ Ὀμβριανὴ ἤρχετο μόνη τῆς πρὸς συνάντησιν του, μέχρι τῆς ἐξόδου τοῦ κήπου καὶ τὸν συνώδευεν διὰ μέσου τοῦ θολοῦ διαδρόμου.

Ἡ Δέχβα ἀνεκάλυψε τὰς νυκτερινὰς αὐτὰς μυστικὰς ἐξόδους τοῦ νέου. Καὶ πολλὰς φορές παραφύλαττουσα, ἀγρυπνῶν εἰς τὸ παρῶθυρον, τὸν ἐβλεπε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν μικρὰν θύραν τῆς οἰκίας καὶ νὰ χάνεται εἰς τὴν λευκὴν ὁδόν, πρὸς τὸν κήπον τοῦ Δικαίου.

Πολλὰς φορές τῆς ἤρχετο νὰ τὸν φωνάξῃ, νὰ τὸν γυρίσῃ πίσω, νὰ τῆς εἰπῇ καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ προχωρήσῃ.

Μὰ πάλιν κάποιος μυστικὸς φόβος τὴν κρατοῦσε.

Μία νύχτα ὅμως τὸ ἀπεφάσισεν. Ἦταν μὴ ὡραία ἀστροφαισιμένη νύχτα. Ὁ Διονύσης ἀπείρε πενήντα περίπου μέτρα ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὰ πόδια τῆς δὲν τὴν βοηθοῦσαν νὰ περπατήσῃ. Ἐτρεμεν ὅλη καὶ παρ' ὀλίγον νὰ σοριασθῇ στὴν σκότην τοῦ δρόμου.

Ἀπεφάσισε νὰ τὸν παρακολουθήσῃ γιὰ νὰ ἰδῇ ποῦ θὰ πῆγαινε.

(Ἐπειτα συνέχισεν)

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ψευτιά ποὺ σοῦ κολλήσανε

ὀμοιάζει μαχητιά,

ποῦ με καιρό, πολὺν καιρό,

σὲ λυώνει, σὲ πεθαίνει...

Μπορεῖ νὰ γελάει μὴ φορὰ

με κόπο καὶ φλουριά,

μὰ... τὸ σημάδι μένει.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΡΩΣΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο ἄλλογο τόσο γρήγορο, ὥστε νὰ μπουρῇ μ' αὐτὸ κανεῖς νὰ φύγῃ ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

Ἡ εὐμορφία δὲν χρειάζεται νὰ ζήσει ἀτελεύτητα γιὰ νὰ μείνῃ αἰωνία. Καὶ μία στιγμή τῆς ἀρκεῖ.

Ἐκπαιδευσις χωρὶς ἀνατροφήν μοιάζει με σπαθὶ σὲ χερία τρελλοῦ.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Σημερινὸς πολιτισμὸς θὰ πῇ εἶσι ποὺ λές, νὰ μελετήσῃς μὴ καὶ μὴ τῆς δέκα ἐντολῆς ποὺ ἔφερε ἀπ' τὸ Σινὰ ὁ μέγιστος Ραββὴς

καὶ νὰ τῆς παραβῇς

ὅλες μαζὺ διὰ μιᾶς καὶ ἀνακατωτά.

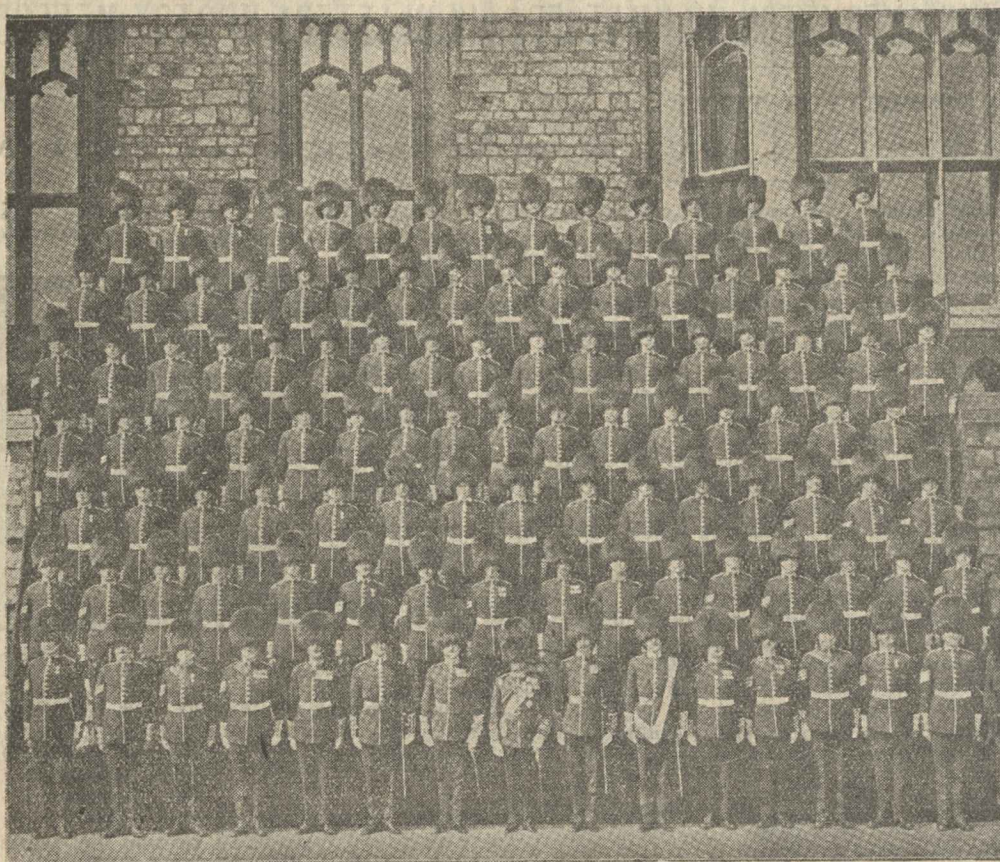
Χωρὶς ὅμως τεκμήρια νὰ χῇ κανεῖς ἀπτά.

Γιατὶ ἂν δι. διὰβας ἐπάνω εἰς τὰς πλάκας τὸ ἔπρενε τοῖς μετροητοῖς

ὁ κόσμος θὰ σὲ ἐξωρεν ἢ δι. εἶσαι βλάκας καὶ ἢ φοβερός ὑποκριτής.

ΕΥΛΙΝΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ Ἡ ΜΠΑΛΕΤΤΟ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ;

Θὰ ἦτο δύσκολον νὰ μαντεύσῃ κανεῖς ἐκ πρώτης διψεως τι παριστάνει αὐτὴ ἡ εἰκὼν με τὴν μεγαλοπρεπὴ αὐτὴν στρατιωτικὴν παράστασιν πρὸ ἐνός, τις οἶδε, μεσαιωνικοῦ φρουρίου. Θὰ ἐνόμιζε κανεῖς, δι. πρόκειται περὶ φωτογραφίας ὡραίας βριτίας ἀπὸ ἐξέλιους ἢ τελεκεδόν

ΣΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΜΕΝ ΤΟΝ ΧΙΜΠΑΤΖΗΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΣΤΕΡΑ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΓΕΘΟΥΣ

ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΝΗΣΤΗΝ ΤΟΥ

ΘΑ ΤΗΝ ΕΖΗΛΕΥΟΝ ΠΟΛΛΑΙ ΕΤΕΡΟΦΥΛΟΙ

Εἶνε γνωστότατος καλλιτέχνης τῆς ὁθόνος Ὀνομάζεται Αὐγούστος ὅπως καὶ ὁ ρωμαῖος

Ὁ Αὐγούστος περπατᾷ.

αὐτοκράτωρ καὶ ὁ περίφημος «κλόουν». Τίποτε ἄλλο ὅμως δὲν ἔχει κοινόν, μὲ τοὺς συνωνύμους του διότι ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς εἶνε ἕνας νέος χιμπαντζῆς μὲ τολόντο ποὺ πολλοὶ ἄνθρωποι θὰ ζήλευαν. Ἡ σπανία ἐπιδεξιότης τοῦ Αὐγούστου τὸν κατέστησεν διάσημον καὶ πολλὰ σημαίνοντα πρόσωπα τὸν ἐπισκέπτονται. Μεταξὺ ἄλλων καὶ αὐτὴ ἡ βασιλομήτωρ τῆς Ἰταλίας κατεδέχθη νὰ κάμῃ τὴν γνωριμίαν τοῦ νέου ἀστέρου.

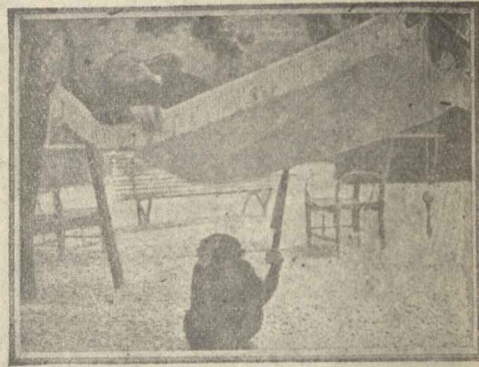
Ἀς κάμωμεν ἕνα γύρον εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Αὐγούστου. Εἶνε στὴ Νίκαια. Εἰσερχόμεθα εἰς ἕνα θαυμάσιον κήπον πλημμυρισμένον ἀπὸ ἄνθη καὶ φυτὰ καὶ ὅπου περιφέρονται διάφορα ζῷα. Μόλις ὡς ἰδῇ ὁ Αὐγούστος ὡς ἐξετάζει προσεκτικὰ μὲ τὰ μικρὰ ζωηρὰ τολ μᾶτια καὶ ὕστερα πλησιάζει ἄργα. Ἄν δὲν τοῦ ἐμπνέετε ἀρκετὴν ἐμπιστοσύνην οἱ δίδει διαστακτικὰ τὸ χεῖρ, ἂν ὅμως σὰς γουστᾷ, πηδᾷ στὸ λαιμὸ καὶ σὰς φιλεῖ. Τοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ ἀναβαίνει κρυφὰ σ' ἕνα δένδρον καὶ ὕστερα νὰ πηδᾷ ἑξαφνα πάνω

στοὺς ὅμους τῶν ἐπισκεπτῶν τὴν στιγμὴν ποὺ ἔκκινον κάθε ἄλλο περιμένουν.

Εἶνε καθαρώτατος. Ἡ γούνα του εἶνε γυμναστικὴ καὶ τὰ δόντια του γερά καὶ ἁπλά. Κάθε πρωτὴ ὁ Αὐγούστος ἀφιερώνει στὸ λουσιμὸ ἄρκετὴ ὥρα. Ἐξυπνὰ πολὺ ἐνωρὶς τὸ πρωτὶ καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὸν ἰδιαιτέρον ὑπηρετὴν του ἀρχίζει τὴν τουαλέτταν του. Εὐρίσκει μεγάλην εὐαρίστησιν εἰς τὸ νὰ κρατεῖ τὸ σαποῦνι νὰ τρίβεται μέσα στὸ κρύο νερό, νὰ κτενίσῃ τὴν μαύρη καὶ λεῖα γούνα του νὰ βουρτσίσῃ τὰ δόντια του. Ὑστερα μὲ πολλὴ ὀρεξὶ πέρνει τὸ καφέ ὠλαι του, καὶ ἕως ὅτου ἀρχίσῃ τὸ «γύρισμα» γυμνάζεται ὀλίγο γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐλυγισία καὶ εὐκίνησιν του. Τὸ ἀγαπητὸ του σπορτ εἶνε ἡ ποδηλασία καὶ συχνὰ διατρέχει τὸ πάρκο ἐπάνω εἰς τὸ ποδήλατό του. εἴτε μόνος εἴτε μὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Ὁ γιατρὸς τὸν ἐπισκέπτεται κάθε ἑβδομάδα. Εἶνε τακτικώτατος, πάντοτε πρωτὸς εἰς τὴν ἐργασίαν του, Τὸ μεσημέρι τρώγει μὲ τοὺς ἄλλους καλλιτέχνας τῶν ὁποίων εἶνε ὁ εὐνοούμενος, τὸ «ἀνφάν γκατέ».

Ὅταν ὁ Αὐγούστος δὲν «γυρίζῃ» λησμονεῖ

φίλος τοῦ Αὐγούστου, διηγείται πῶς παίζει ὁ μοναδικὸς αὐτὸς καλλιτέχνης. Ἐξηγοῦν πρῶτα

Ὁ Αὐγούστος πειραχτῆρι.

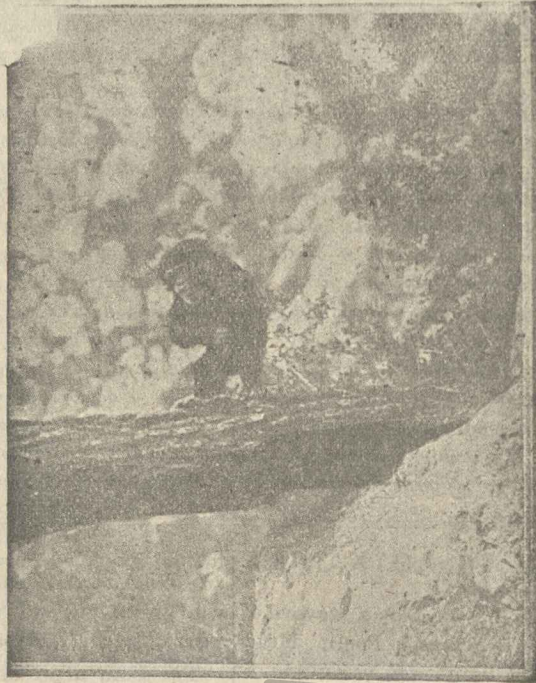
στὸν Αὐγούστον τὴν σκηνὴν ποὺ πόσκειται νὰ παίξῃ καὶ τὴν μιμοῦνται μίαν φορὰν ἐμπρός του. Ἐκεῖνος παρακολουθεῖ κάθε κίνησιν μὲ ματιὰ προσεκτικὴ καὶ διαπιστωτικὴ «μιά ματιὰ ποὺ δὲ ξεχνιέται» λέγει ὁ Ferandy. Ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τοῦ «γυρίσματος», ὁ Αὐγούστος δὲν ἀπομνησκαίνεται, ὅτι εἶδε. Ἐφευρίσκει, νεωτερίζει, καὶ κάποτε ὅμως αὐτοπροαιρέτως προσθέτει μίαν λεπτομέρειαν ποὺ εἶνε συχνὰ εὐρημα.

Ὅλα αὐτὰ δικαιολογοῦν τὴν φήμην τοῦ χιμπαντζῆ αὐτοῦ ποὺ τόσην εὐθυμίαν προκαλεῖ στοὺς θεατὰς του, μὴ λονότι δὲν νορίζου καὶ τὰ καθέκαστα τῆς καθημερινῆς ζωῆς του, τὰς προόδους εἰς τὴν λεπτὴν τέχνην τοῦ ρόλου του ὡς πρωταγωνιστοῦ μεταξὺ τῶν ζώων τοῦ κινηματογραφικοῦ οἴκου Alfred Machin. Πόσοι τώρα ἀπὸ τοὺς συνεργάτας του δύνανται νὰ παραβληθοῦν καὶ εἰς τὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν νοημοσύνην —μόνον δὲ εἰς αὐτό; — καὶ εἰς τὴν φιλοτιμίαν μαζί του;

Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ βεβαίως ὅτι κανεῖς, μὰ ἀπο-
λῶτως κανεῖς.

Ὁ Αὐγούστος ἀκροβάτης. Ἕνα δύσκολο πείραμα.

Ὁ Αὐγούστος μὲ τὴν ἀγαπημένην του Κλο-Κλό.

τὸν ρόλον του καὶ γίνεται πάλιν ἕνας ἁπλὸς χιμπαντζῆς. Τότε συμμερίζεται τὴν σοῦπα τῶν ὁμοίων του, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔχουν σὲ μεγάλην ὑπόληψιν.

Ἀλλὰ ὁ Αὐγούστος δὲν φέρεται μὲ ἀκαταδεξίαν, πρὸ παντὸς εἰς τὴν μικρὰν μνηστὴν του Νενέτταν μιά ὁμοιοφύκη πιθήκινα διὰ τὴν ὁποίαν εἶνε ὅλος φιλοφροσύνη. Ἐπειδὴ ξεύρει ὅτι ἡ Νενέτα ἀγαπᾷ τὰ κορδέλια καὶ τὰ στολίδια, σκαλίζει κάθε γωνία τοῦ studio διὰ νὰ τῆς προμηθεύσῃ μερικά.

Ἀλλὰ τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Αὐγούστου κατεῖχε ὁ Νενέτα ἀλλὰ ἡ Κλό-Κλό, ἡ χαριτωμένη ξανθὴ κορούλα τοῦ κατόχου τοῦ κ. Μασέν. Ἡ Κλό-Κλό καὶ ὁ Αὐγούστος ἔχουν μεγαλώσει μαζί καὶ εἶνε ἀχώριστοι φίλοι.

Ὁ Αὐγούστος ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικόν του μερικὲς τρέλλες. Κατεργάρεται καὶ ταραξίας, πολλὰς φορὰς «τσακώνεται» μὲ τοὺς σκύλους, τὴν ἀρκούδα ἢ τὸν παπαγάλον. Σκαλίζει τὶς τσέπες τῶν καλλιτεχνῶν, καὶ τοὺς ξυπνᾷ ὅταν πέρνουν τὸν ἀπογευματινὸν τὸν ὕπνον μέσα στὶς αἰθρές τῶν.

Τώρα ὁ Αὐγούστος ἀναπαύεται ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τῆς τελευταίας του κρεασιὸν στὴν ταβέρνα «Ἡ καρδιά τῶν ζητιάνων» τῶν Μασέν καὶ Ἐούλολεγκερ.

Ὁ Maurice de Ferandy ὁ μεγάλος ἡθοποιός,

Ὁ Αὐγούστος λωποδυτάκος.